

ESPERANT UNA TELEFONADA LA SOLITUD DE L'ÈSSER HUMÀ

Quantes relacions estan pendents d'un petit detall! Una telefonada, un dir "t'estimo", o "m'he equivocat en el que he fet per tu" o, "a partir d'ara faré", o una simple flor com a signe d'allò més profund que hi ha entre dos éssers que un dia van vibrar fortament l'un al costat de l'altre. Les relacions humanes de parella necessiten aquests petits detalls, fer extraordinària la vida ordinària, fer extraordinari el dia a dia, el moment. Però, també moltes vegades, aquesta telefonada no arriba. El retrobament de l'amor es queda esperant. El teatre reflecteix la vida quotidiana, les relacions, d'una manera de vegades histriònica, però, no per això, fora de la realitat. Això sí, amb les particularitats que fa que cada realitat viscuda sigui única, diferent i irrepetible. Hem pogut veure aquesta relació de parella en obres, que tot i no ser escrites en el moment present, no per això deixen de ser actuals.

SALA MUNTANER

Un sopar de compromís. Dramatúrgia i direcció: Joan Peris. Companyia Teatre Micalet. Des del 19 de setembre.

Cinc dones, amigues, que es reuneixen per preparar un viatge. Tot i les trobades, hi ha latent una solitud existencial que ni la trobada compartida pot esborrar. Cada dona té un secret. Sembla que es coneixen molt, que són amigues, família. Però realment no saben qui és l'altra, ni els seus sentiments, ni les seves preocupacions, ni... Una bona obra per posar-nos davant de cadascun de nosaltres, amb un sentit de l'humor que fa que la representació no arribi a una tragèdia existencial en cadascuna de les persones que assisteixen al teatre.

VERSUS TEATRE

La dona trencada de Simone de Beauvoir. Del 14 d'octubre al 2 de desembre.

Amb anacronismes per marcar la seva vigència, la posada en escena de l'obra

de Beauvoir posa de manifest la importància del petit detall en la relació de parella. La dependència humana pot dur a un estat de bogeria. Irida Sardà, en el seu monòleg, ajudada per les cançons d'Edit Piaff i amb l'acompanyament al piano de Juli Rodríguez, presenta una història d'amor trencada que acaba trencant-la a ella.

TEATRE LLIURE

Al cel (un oratori per a Jacint Verdaguer). De Narcís Comadira. Direcció de Xavier Albertí. Espai Lliure. Del 20 de setembre a l'1 d'octubre de 2009.

Albertí sempre sorprèn en les posades en escena i no podria ser diferent en aquesta aproximació als últims dies de Mn. Jacint Verdaguer. Les relacions humanes que establí Verdaguer els seus darrers dies manifesten la solitud a què tothom hi és abocat. Unes dones que el cuiden físicament i un noi de qui Mn. Jacint no es vol separar de cap manera i de l'únic que es refia. Un poeta gran per

a Catalunya que va morir qüestionat per l'Església i qui sap per qui més i que va tenir els seus moments de conhort en la companyia d'aquell noi jove militar, d'escassa intel·ligència però d'un gran amor i admiració pel poeta i capellà, Jacint Verdaguer. Grata sorpresa la conducció del text que aconsegueix Albertí.

Nixon-Frost. De Peter Morgan. Direcció Àlex Rigola. Sala Fabià Puigserer. Del 17 de setembre al 10 d'octubre de 2009.

La solitud d'un mandatari és palesa quan la corrupció li esclata a ell mateix. Una obra difícil que Rigola aconsegueix fer en dues versions Una cinematogràfica amb recursos teatrals i una teatral amb recursos audiovisuals (espai escènic conceptual). Ambdues aconsegueixen transmetre el text amb claredat, com un periodista amb el seu equip va aconseguir que el cas Watergate sortís a la llum amb reconeixement de Nixon. ☼